

Sygn. akt *IV U 557/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

**Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Jolanta Krzywonos

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku N. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.

o rentę socjalną

na skutek odwołania N. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.

z dnia 18/04/2017 r. znak (...)

**zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. z dnia 18/04/2017 r ,
znak: (...) w ten sposób, że przyznaje N. S. prawo do renty socjalnej poczynając od dnia 1 stycznia
2017r do 31 grudnia 2019r oraz ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie
ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.**

Sygn. akt: *IV U 557/17*

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 marca 2018r.

Decyzją z dnia 18.04.2017r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. po rozpatrzeniu wniosku N. S. z dnia 30.01.2017r. odmówił wnioskodawczyni prawa do renty socjalnej wskazując w uzasadnieniu decyzji, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04.04.2014r. nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Od powyższej decyzji, odwołanie złożyła wnioskodawczyni, wskazując, że jej stan zdrowia ciągle się pogarsza, a ból towarzyszy jej przy każdej czynności, jaką wykonuje.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

N. S. wniosek o rentę socjalną złożyła 30.01.2017r. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13.03.2017r. uznano, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy. To stanowisko potwierdziła Komisja Lekarska ZUS w Orzeczeniu z dnia 04.04.2017r. Na tej podstawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(dowód: dokumentacja w aktach rentowych)

W celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawczyni, w szczególności czy jest ona całkowicie niezdolna do pracy, tj. czy utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej (przed ukończeniem 25 roku życia) lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej, kiedy powstała owa niezdolność do pracy i czy ma charakter trwały czy okresowy, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii w opinii z dnia 17.01.2017r. rozpoznał u wnioskodawczyni wtórną chorobę zwyrodnieniową biodra prawego w przebiegu dysplazji biodra przetrwałej z rozwojem zespołu bólowego biodra i kolana prawego, cechy dekompensacji łańcucha ruchowego kończyn dolnych i osiowego kręgosłupa.

Biegły stwierdził, że wnioskodawczyni obecnie prezentuje objawy dekompensacji łańcucha ruchowego kończyn dolnych i osiowego kręgosłupa. Z powodu rozwoju choroby zwyrodnieniowej wtórnej biodra prawego z jego niewydolnością mechaniczną i przede wszystkim z zespołem bólowym doszło do rozwoju przeciążenia kolana prawego i kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego. Powyższe powoduje znacznie utrudnioną samodzielną lokomocję, konieczność stałej pomocy osób trzecich w samoobsłudze i czynnościach dnia codziennego. Wskazane pilne leczenie operacyjne stawu biodrowego prawego, intensyfikacja leczenia i rehabilitacji kompleksowej – powyższe biegły ocenił do końca 2019r. Schorzenie od urodzenia / k. 9/.

Do opinii biegłego ortopedy zarzuty wniósł zastępca przewodniczącego komisji lekarskiej wskazując, że dynamiczna wydolność stawu biodrowego przy skróceniu kończyny o 2 cm nie jest istotnie zaburzona. Może być leczona zachowawczo i wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii specjalisty medycyny pracy.

(dowód: zarzuty k.20)

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o przedstawione dowody z dokumentów, zalegające w aktach organu rentowego, dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej oraz aktach sądowych. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby i w przepisanej formie, a ich autentyczność i treść nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę opinii sądowo – lekarskiej przeprowadzonej na potrzeby niniejszego postępowania przez biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Wspomniana opinia zawiera konieczne elementy opiniowania. Merytoryczna analiza pozwala na przyznanie opinii waloru wiarygodności. Opinia została sporządzona przez specjalistę z zakresu ortopedii i traumatologii i w sposób wyczerpujący odpowiada na pytania postawione przez Sąd. Biegły w sposób jasny i logiczny wyjaśnił motywy wydania opinii o takiej treści.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. nr 153, poz. 1268 ze zm.), renta ta przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu – w stopniu, który powoduje całkowitą niezdolność do pracy, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia, albo, jeżeli powstało w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. W takim przypadku w zależności od tego czy niezdolność ma charakter trwały czy okresowy przyznawania jest renta socjalna stała lub okresowa.

Z powyższego wynika, że jedną z podstawowych przesłanek uzyskania prawa do renty socjalnej jest stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawczyni. Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Ocena powyższa, jako że wymaga odniesienia się do kryteriów medycznych, w szczególności do stopnia naruszenia sprawności organizmu, wymaga zasięgnięcia przez Sąd opinii biegłych dysponujących wiadomościami specjalnymi z zakresu medycyny. Ocena biegłych warunkuje dopiero dalszą analizę prawną całkowitej niezdolności do pracy.

W sprawie niniejszej istotą sporu było ustalenie, czy wnioskodawczyni N. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu schorzenia istniejącego u niej od dzieciństwa .

Przeprowadzona w toku postępowania opinia biegłego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii wskazuje, że wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy z przyczyn ortopedycznych. Wymaga nawet opieki osoby drugiej w samoobsłudze i czynnościach dnia codziennego .

Wskazano, że całkowita niezdolność do pracy powstała od urodzenia, co stanowi spełnienie przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 pkt. 2 ustawy o rencie socjalnej. Biegły wskazał również, że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawczyni ma charakter okresowy do końca 2019r ., trudno ustalić czas jej powstania .

Przyczyną niezdolności nie jest tylko skrócenie kończyny o 2 cm jak pisze organ rentowy w zarzutach , ale zespół schorzeń narządu ruchu , co wymaga pilnego leczenia operacyjnego stawu biodrowego prawego , intensyfikacji leczenia i rehabilitacji kompleksowej .

Opinia jest wyczerpująca i brak jest podstaw do jej uzupełnienia poprzez wydanie opinii przez biegłego z zakresu medycyny pracy .

Jednocześnie należy wskazać, że do zasad przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych zastosowanie ma art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego i dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia. Powoduje to, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność, za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności spornej w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS, orzekając jak w sentencji.